

un fiu duhovnicesc al său, că un oarecare frate ne-a găzduit în casa sa. Avea cugetul puțin cam lumesc și n-am postit în zilele de post. Starețul însă mi-a spus cu asprime: *Pe deoparte vărul, pe de alta cumătrul, dincolo cumnatul, apoi prietenul. Bine faceți că primiți oaspeți. Și v-o recomand asta. Chiar și în zilele de post. Dar veți servi mâncăruri de post. Îngrijite și gustoase dacă vreți să cinstiți pe cineva, dar de post. Să le-o spuneți simplu: „Astăzi este post, de aceea vă servim mâncare de post. Nu vrem să călcăm legile Bisericii”*. Mulți dintre fiii duhovnicești ai Starețului aveau de înfruntat multe probleme cu postul când luau parte la întruniri prietenești sau de breaslă (a vechilor colegi de școală, de muncă, de facultate etc). Este de observat că în societățile creștinești contemporane de nuanță occidentală, astfel de întruniri se

rânduiesc de regulă miercurile și mai ales vinerile, deoarece următoarea zi, sâmbătă, este nelucrare și se încheie săptămâna de lucru. (Starețul în asta vedea o lucrare diavolească ascunsă. “S-au pierdut celelalte zile”, spunea el). Evident că nimeni nu ia în considerare marile perioade de post, nici nu are grijă să pună mâncăruri de post. Eventual, ceva salate, este singura rezolvare pentru cei ce vor să postească. Linia Starețului era categorică: *Dacă vreți să luați parte la aceste întruniri, aveți binecuvântare, dar să postiți mâncând orice se află de post. Dacă nu v-ați săturat, mâncați după aceea acasă sau la restaurant. Dacă nu puteți ține postul, atunci nici să nu luați parte*.

Sursa: *Din viața și învățăturile părintelui Epifanie Teodoropulos*, Ed. Evanghelismos.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni:** 7 decembrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Sfânta Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș*
- **Marti:** 8 decembrie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 11 decembrie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Sâmbătă:** 12 decembrie
/ 08:30 – **Utrenia, Sfânta Liturghie și Parastas**
→ *Sfântul Ierarh Spiridon, episcopul Trimitundei*
/ 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 13 decembrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

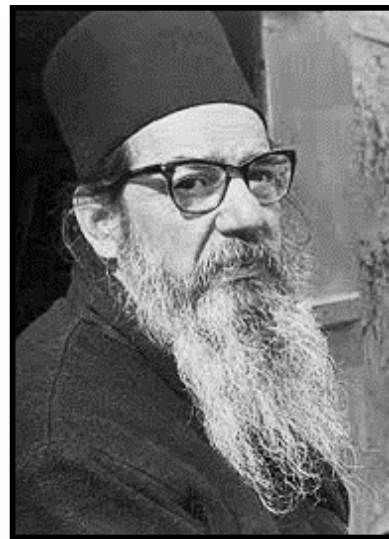
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 144 / 6 decembrie 2015

PĂRINTELE
THEOCLIT DIONISIATUL

SFÂNTUL MUNTE ȘI NAȘTEREA DOMNULUI

În sufletele fiilor Bisericii Ortodoxe, sărbătorile împărătești și cele în cinstea Maicii Domnului se transformă în bucurii duhovnicești

foarte mari, fiindcă ele sunt nesecate izvoare ale dragostei dumnezeiești, a recunoștinței călduroase și a mulțumirii nemărginite pentru tot ceea ce Dumnezeu a dăruit oamenilor de atunci de când „s-a arătat în trup”. Monahii, în general, și cei de la Sfântul Munte în special, prăznuiesc Nașterea lui Dumnezeu-Cuvântul aproape în fiecare zi, în cadrul slujbelor ciclului liturgic zilnic din mănăstiri.

Într-adevăr, în cadrul slujbelor neîntrerupte ce se săvârșesc în mănăstirile de rit bizantin, în schituri și în toate lăcașurile în care Dumnezeu este slăvit prin săvârșirea Dumnezeieștii Liturghii, a vecerniilor și a privegherilor, dar și prin rugăciunile personale ale monahilor, sunt psalmodiate tropare, condace și sunt citite rugăciuni care au drept conținut principal Întruparea Lui Dumnezeu și mântuirea lumii.

Monahii, în mod diferit, conform condițiilor personale și nevoinței duhovnicești a fiecăruia, reînnoiesc mereu în sufletele lor amintirea evenimentului celui mai presus de fire al Întrupării. Iar amintirea aceasta se transformă în sentiment religios pentru toți cei care au ajuns la măsura aceasta. De aceea, ei cugetă neîncetat la adâncul și nesfârșita dragoste a Lui Dumnezeu pentru oamenii plăsmuiți „după chip și după asemănare”, care, „cu inimă curată”, laudă cu recunoștință nemăsurata Lui bunătate.

Așadar, în zilele Nașterii Domnului monahii se pregătesc cu toții să-L întâmpine pe Dumnezeiescul Prunc, astfel încât printr-o comuniune a sufletelor și cu mintea curățită, să cânte „Slavă întru cei de sus Lui Dumnezeu” văzând „Taina cea străină și minunată” și, răpiți de vederea celor dumnezeiești, să vadă cu mintea, prin credință „tron de heruvimi, Fecioara”, iar ieslea, „sălășluire în care a șezut Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu...”.

Pentru toate cele de mai sus, nu ar fi fost doar o exprimare plastică dacă am spune că Hristos se naște mereu în sufletele acelor creștini, monahi sau laici sau clerici, toți câți “sunt insuflați de dumnezeiescul duh”.

Cât de frumoasă este acea experiență duhovnicească la care se referă Sfântul Diadoh al Foticeii, spunând că simțim în inimile noastre „tresăltarea

Dumnezeiescului Prunc” atunci când, cu credință, chemăm numele Lui Iisus Hristos cu puterea „rugăciunii minții”. Dar, nu se întâmplă, oare, același lucru, atunci când ne împărtășim cu vrednicie, fapt ce arată că am luat Duh Sfânt „pentru viața veșnică”? Într-adevăr, Crăciunul este prăznuit în mod concret și duhovnicesc de toți cei care simt în inimile lor că Hristos se naște cu adevărat. Însă vai de aceia care așteaptă ziua de 25 decembrie pentru a conștientiza Întruparea Lui Dumnezeu-Cuvântul. Fie că suntem chemați, fie aleși – Domnul știe – creștini ortodocși fiind cu harul și cu mila Lui Dumnezeu, suntem părtași Sfintei Sale Biserici, cea care este, ontologic și practic, Trupul Divino-Uman al Lui Iisus Hristos. Prin urmare, toate sărbătorile Împărătești le simțim ca pe niște etape distincte ale unei singure lucrări de mântuire, ca factor și condiție a mântuirii veșnice și ca posibilitate de participare la întreaga fire și natură viitoare transformate. De aceea, Nașterea Domnului o simțim, o lăudăm și o vedem ca pe o parte dintr-un întreg, dar și ca un întreg; ca început al mântuirii, dar și ca desăvârșire a ei.

Sursa: Monah Teoclit Dionisiatul, *Nașterea Domnului*, Editura Akritas, Atena, 1982.

PĂRINTELE
EPIFANIE TEODOROPULOS

DESPRE POST

Este precumpănitor la mulți punctul de vedere că pentru motive de primire de străini se îngăduie dezlegarea postului. Ca exemplu, din istoria Bisericii, se scoate în evidență tactica Părinților pustiiului care încetau postul lor cu prilejul primirii unui oaspete sau a unui frate, când erau în călătorie. Starețul a limpezit lucrurile: *Nicăieri în Pateric – spune el – nu se laudă vreun pustnic și nu se consideră ca exemplu deoarece a dezlegat postul pe motivul primirii de străini. Ceea ce s-a spus este faptul că acei pustnici și nevoitori sfinți dezlegau postul lor ascetic personal, care era mult mai*

aspru decât cel rânduit de Biserică. Mâncau, de pildă, puține crudități, legume muiate sau verdețuri crude, sau puțin posmag muiat și asta nu în fiecare zi, ci la 2-3 zile, sau mai rar. Dacă se întâmpla, așadar, să găzduiască pe cineva, atunci fierbeau legumele, sau verdețurile și dacă era zi cu dezlegare la untdelemn, puneau peste ele puțin untdelemn sau beau puțin vin. Se întâmpla să mai adauge puțină osteneală ca să mai dea puțin gust mâncării uscate pentru a cinsti astfel pe oaspeții lor. Cu smerenie primeau și ei înșiși o găzduire asemănătoare de foarte puținele ori când ieșeau din chiliile lor. Iar când motivele primirii de străini dispăreau, se întorceau la postul aspru, sau la încă și mai aspru ca să recâștige terenul pierdut, adică nu cumva să se fi înșelat pe ei înșiși, încât primirea de străini să le fi fost un pretext de a slăbi postul lor. Când un oarecare pustnic, continuă Starețul, mergea să cerceteze pe alți pustnici în pustie, aceia îl cinsteau cu puțin vin (fie deoarece era dezlegare la vin, fie deoarece aplicau economia pentru osteneala călătoriei). Și acesta îl bea mulțumind, din politețe, dar când se întorcea la chilia sa, rămânea atâtea zile fără apă câte pahare de vin primise în călătoria sa. Ucenicul său, căruia i se făcuse milă de el, atunci când călătoreau împreună, ruga în ascuns pe cei la care găzduiau să nu-i dea vin.

M-am spovedit la Stareț cu mai mulți ani înainte, își aduce aminte